

har Tavshedspligt med Hensyn til, hvad de erfarer i deres Egenskab af Medhjælpere ved Udøvelse af Lægegerning.

Til § 10.

Med Hensyn til denne Paragraf henviser man til den under Afsnit III i Kommissionens Betænkning angaaende Lægers Vidnepligt givne Redegørelse, idet man her blot skal bemærke:

Lægen kan under Paaberaabelse af denne Paragraf kun nægte at aflægge Vidnesbyrd, saafremt den Person, som har Krav paa Hemmeligholdelse, modsætter sig det. Om dette er Tilfældet maa derfor først klares, forinden der kan blive Tale om at bringe Bestemmelsen til Anvendelse. Da det imidlertid følger af Henvisningen til Retsplejelovens § 169, sidste Stk., at Retten i Embeds Medfør skal paase, at Vidnesbyrd ikke afkræves en Læge, hvis dette efter den foreslaaede Bestemmelse ikke maa afkræves, maa en Førelse af en Læge som Vidne altid begynde med en Konstatering af, om der er Grundlag for Bestemmelsens Anvendelse. Er dette Tilfældet, træffer Retten, om fornødent ved Kendelse, Afgørelse af, om Vidnesbyrd skal afkræves Lægen. Rettens Kendelse kan paakæres, enten til vedkommende Landsret eller til Højesteret, efter som Kendelsen er afsagt af en Underret eller en Landsret; dog vil ogsaa en af en Landsret som Ankeinstans truffet Afgørelse med Justitsministeriets Tilladelse kunne indbringes for Højesteret. Den foreslaaede Regel for Afkrævning af Vidnesbyrd maa ogsaa omfatte Lægens Medhjælpere, da der kun derved opnaas den fulde ønskelige Beskyttelse af de Interesser, Bestemmelsen skal tjene.

Til § 11.

Ifølge § 6 i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse skal Sundhedsstyrelsen paase, at Læger afgiver de Indberetninger og Anmeldelser, som afkræves dem til Fremme af den offentlige Sundhedspleje, i hvilken Henseende de har at rette sig efter de af Sundhedsstyrelsen givne Forskrifter.

I forskellige Love er der paalagt Læger Indberetningspligt om visse Sygdommes Forekomst, jfr. saaledes Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte § 8, Lov Nr. 145 af 12. Marts 1918 om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse § 2 og Lov Nr. 138 af 10. Maj 1915

om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse §§ 13 og 24. Indberetningspligten angaar dels Anmeldelse af de enkelte forekommende Dødsfald og Sygdomstilfælde, dels ugentlig Indsendelse af en Beretning om de i Lægens Praksis forekomne Tilfælde af smitsomme Sygdomme.

Endvidere har Sundhedsstyrelsen paalagt Lægerne at gøre særlig Indberetning om visse Sygdomme, saasom om Tyfus, Paratyfus, epidemisk encephalitis, Vaccinationskomplikationer fra Nervesystemets Side og visse Former af Meningitis og Malaria, og endelig skal enhver praktiserende Læge udenfor København aarlig afgive en Medicinalberetning angaaende Forhold indenfor hans Virksomhedsomraade, der fortjener særlig Omtale.

Denne Indberetningspligt foreslaas opretholdt, og det synes naturligt at optage denne Bestemmelse i en Lægelov, hvorved ogsaa opnaas, at Forsømmelser i denne Henseende kan paatales og straffes efter denne Lovs Bestemmelser; efter § 17 vil dette kunne gøres disciplinært af Sundhedsstyrelsen, hvilket formentlig vil blive den hyppigst anvendte Fremgangsmaade; men om fornødent kan der rejses en egentlig offentlig Straffesag for saadanne Forseelser, jfr. § 22. Bestemmelsen i § 6 i Loven af 30. April 1909 om Dagbøder for Undladelse af Afgivelse af Indberetninger er ikke tilstrækkelig, da Dagbøderne kun vil kunne benyttes med Hensyn til en allerede foreliggende Undladelse, men man mener dog, at den bør opretholdes som en supplerende Bestemmelse ved Siden af de i Lovudkastet foreslaaede Straffebestemmelser, da Anvendelse af Dagbøder eventuelt kan blive nødvendig for at fremtvinge en bestemt Indberetning.

Efter den foreslaaede Bestemmelse skal Læger under Ansvar efter denne Lov afgive saavel de Indberetninger, det efter nuværende eller kommende særlige Love udtrykkelig vil paahvile dem at give, som saadanne Anmeldelser og Indberetninger, der af Sundhedsstyrelsen afkræves dem som nødvendige af Hensyn til den offentlige Sundhedsplejes Fremme.

Sundhedsstyrelsens Afgørelse i saa Henseende vil kunne indbringes for Indenrigsministeren.

I Henhold til Bestemmelserne i §§ 16—19 i Instruks Nr. 223 af 20. April 1921 for alle til Praksis berettigede Jordemødre paahviler der Jordemødre Pligt til at foretage forskellige Optegnelser og Indbe-